

taga dem ur denna lyckliga villfarelse. Han förföll i ett dystert grubblande, hvarur han uppväcktes genom Kassango. Denne hade sakta smugit sig upp på däck och slog den trogne negern, som ännu alltid ansåg sig för gossens tjänare, på axeln. Hastigt vände Loango sig om och mötte gossens glada blick.

— Ah! — ropade han, — du har hastigt hämtat dig från följderna af en sömnlös natt. Kunde du icke sofva längre? Jag skulle hafva vakat för dig.

Kassango tryckte hjertligt den trogne negerns hand. — Jag vet och ser, huru du sörjer för mig, — sade han. — Hvarmed har jag förtjenat detta af dig, Loango? Mången gång har jag under fordna tider förolämpat, till och med äfven slagit dig. Hvarföre uppoffrar du dig för mig?

— Emedan jag älskar dig, — svarade Loango lugnt. — Emedan du, ehuru en uppbrusande, häftig yngling, dock har ett godt och deltagande hjerta.

— Det är icke endast detta, som fäster dig vid mig! — utropade gossen, — din trohet, din uppoffring har en annan grund. Jag beder dig, meddela mig den.

Loango tänkte en stund efter; derpå yttrade han: — Hör, gosse! — Då du föddes, var din far ännu en mäktig höfding, och jag var en af hans ringaste undersåter. Han herrskade öfver Cassancernas talrika stam, och hans bostad låg vid stranden af Cuttua-sjön. Han regerade väl och rättvist, och hans folk älskade honom. Fursten öfver de